

РЕШЕНИЕ

№ 12580

гр. София, 22.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4479** по описа за **2024** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „КОДАС КОНСУЛТИНГ“ ЕООД, представлявано от управителя Л. Д., срещу Решение № 14 от 02.01.2024 г. постановено по АНД № 20231110213132/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № Т-10-ДНСК- 231/29.08.2023 г., издадено от началника на Дирекция за национален строителен контрол, с което на основание чл. 237, ал. 1, т. 6 от ЗУТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 6000 лева за нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 8, вр. чл. 144, ал. 1, т. 9 ЗУТ.

С касационната жалба, в съдз. чрез адв.М. и в представена по делото писмена защита се твърди, че решението на въззивния съд е необосновано и неправилно поради нарушение на материалния и процесуален закон. Твърди се, липсва правна връзка между нормата на чл.142, ал. 5, т.8 от ЗУТ и нормата на чл. 144, ал. 1, т.9 ЗУТ. В тази връзка сочи, че след като представянето на данни за положителното становище на РЗИ е изведено като отделна законова предпоставка за издаване на разрешение за строеж в отделна точка - т. 9 от чл. 144, ал. 1 от ЗУТ, следва че неговата същност е различна от същността на административните актове по чл. 144, ал. 1, т. 5 от ЗУТ,

съответно и на административните актове по чл. 142, ал. 5, т. 8 от ЗУТ, тъй като е наличен идентитет между административните актове, описани в чл. 144, ал. 1, т. 5 от ЗУТ и тези, описани в чл. 142, ал. 5, т. 8 от ЗУТ. Счита, че решението на въззивна инстанция е в противоречие с актуалната съдебна практика относно идентични случаи и представлява съдебен прецедент, който създава правна неяснота, обърканост и несигурност относно правната връзка и отношението на становището по чл. 144, ал. 1, т. 9 от ЗУТ към разпоредбите на чл. 142, ал. 5 от ЗУТ. Излага съображения, че ЗУТ не възлага на дружеството нито задължения по заявяване на одобряването и съгласуването на инвестиционния проект, нито задължения по неговото съгласуване и одобряване, включително проверка на наличието на изброените в чл. 144, ал. 1, т. 1-9 от ЗУТ документи. Счита, че са налице предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на СРС, като вместо се постанови съдебен акт за отмяна на НП. Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна – началника на Дирекция за национален строителен контрол, чрез процесуалния си представител юриск.И. А. в съд.з. и в представени от нея писмени бележки, оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да се остави в сила. Счита, че това решение е правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение по делото за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна, срещу подлежащо на оспорване съдебно решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че от длъжностно лице при РДНСК Т., на 08.06.2023г. била извършена служебна проверка по реда на чл.156 ЗУТ на законосъобразността на разрешение за строеж № 31/23.05.2023г. на Главния архитект на [община], издадено въз основа на одобрен и съгласуван инвестиционен проект, за който била извършена оценка за съответствие от „КОДАС К.“ ЕООД.

По време на проверката било установено, че в [община] са постъпили заявления от възложителя „Иводент - Самостоятелна Медико техническа лаборатория" ЕООД, с вх.№ 33-3355-1/04.04.2023г. и № 33-3355- 3/18.05.2023г., с искане за одобряване на инвестиционни проекти и издаване на разрешение за строеж за „Медицински център със самостоятелна медико-техническа лаборатория по зъботехника“, находящ се в УПИ I, кв.131, ПИ 57649.503.2298, [населено място], област Т.. Към заявленията бил приложен Комплексен доклад № 2298/27.03.2023г. за съответствие на инвестиционния проект с основните изисквания към строежите, съгласно чл.142, ал.6, т.2 от ЗУТ, изготвен от „КОДАС К. ЕООД - [населено място].

За горепосочения строеж били представени инвестиционни проекти по части: Архитектурна, Конструктивна, Технологична, ВиК, Електро, ОВК, ЕЕ, Геодезия, ПБ, П. в необходимия обхват и съдържание, определен в Наредба № 4 от 21 май 2001г. за обхвата и съдържанието на инвестиционните проекти, като същите били одобрени на

18.04.2023г. от главния архитект на [община].

Установено било в хода на проверката, че оценката за съответствие на всички части на инвестиционните проекти била извършена като Комплексен доклад № 2298/27.03.2023г., съставен от регистрирана фирма - консултант „КОДАС К.' ЕООД - [населено място] със заключение, че: „изискванията по чл.142, ал. 5, т.8 от ЗУТ е неприложимо за настоящата проектна разработка“ и „упълномощените общински служби могат да пристъпят към одобряване на техническия инвестиционен проект, съгласно изискванията от ЗУТ и да бъде издадено строително разрешение, съгласно чл.148, ал. 2 от ЗУТ, след изпълнение на предписаните в ЗУТ процедури, тъй като са налице документите съгласно чл. 144, ал. 1, т. 1, т. 3, т. 4 и т.6 от ЗУТ".

При така установеното по време на проверката контролните органи стигнали до извод, че изготвената от „КОДАС КОНСУЛТИНГ” ЕООД - [населено място] оценка за съответствие на инвестиционния проект е в нарушение на чл.142, ал.5, т.8 от ЗУТ. Оценката била направено без да е представено положително становище от органите на държавния здравен контрол - РЗИ - Т.. Резултатите от проверката били отразени в констативен протокол от 08.06.2023г. на РДНСК Т..

Предвид установените нарушения, от началника на РДНСК Т. била издадена Заповед № ДК-11-Т-173/09.06.2023г., с която на основание чл.156, ал.5 от ЗУТ било отменено като незаконосъобразно издаденото от главния архитект на [община] разрешение за строеж № 31/23.05.2023г. за „Медицински център със самостоятелна медико-техническа лаборатория по зъботехника", находящ се в УПИ I, кв. 131, ПИ 57649.503.2298, [населено място], област Т., ведно с одобрения инвестиционен проект.

На 11.07.2023г. старши инспектор в РДНСК Т. съставил срещу „Кодас Консултант” ЕООД Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Т-10 за нарушение на чл. 142, ал. 6, т. 2, вр. ал. 5, т. 8, вр. чл. 144, ал. 1, т. 9 ЗУТ. Актът бил съставен в присъствие на пълномощник на дружеството - И. А. /пълномощното е представено допълнително с молба вх. № 322480 от 13.11.2023г./. Срещу акта постъпили писмени възражения, към които било приложено здравно заключение от 09.06.2023г. на РЗИ — Т., в която била дадена положителна оценка за съответствие на инвестиционния проект на здравните норми и изисквания.

Възраженията били приети за неоснователни, поради което на 29.08.2023г. било издадено атакуваното НП.

Въззивният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. За да потвърди НП, СРС е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят отмяна на НП. Приел е, че посоченото нарушение е безспорно доказано и правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност на нарушителя. СРС е приел и, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, вр. чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

По същество в касационната жалба като конкретен порок на решението е релевирано нарушение на материалния закон, като е изразено несъгласие с изводите на съда за наличие на извършено от касатора административно нарушение. Възраженията, изложени в касационната жалба преповтарят възраженията, изложени във въззивната жалба, които съдът е обсъдил и отхвърлил аргументирано. Изводите му се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

Отговорността на касатора е ангажирана за нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 8, вр. чл. 144, ал. 1, т. 9 ЗУТ. Първата разпоредба предвижда, че оценката обхваща проверка за съответствие с изискванията на влезли в сила административни актове, които в зависимост от вида и големината на строежа са необходимо условие за разрешаване на строителството по Закона за опазване на околната среда, Закона за биологичното разнообразие, Закона за културното наследство или друг специален закон, както и отразяване на мерките и условията от тези актове в проекта. Според чл. 144, ал. 1, т. 9 ЗУТ - инвестиционните проекти се съгласуват и одобряват след писмено заявление на възложителя и след представяне на данни за положително становище на органите на държавния здравен контрол за инвестиционни проекти за обекти по Закона за храните и обекти с обществено предназначение по смисъла на § 1, т. 9 от допълнителните разпоредби на Закона за здравето. В случая е безспорно, че при изготвянето на оценка за съответствие на инвестиционния проект за обекти с обществено предназначение по смисъла на §1, т.9, б.„з“ и б.„п“ от ДР на ЗЗ е било необходимо положително становище от органите на държавния здравен контрол за инвестиционния проект, издадено на основание чл.34, ал.2 от Закона за здравето във вр. с чл.19, ал.1 от Наредба №36/21.07.2009г. за условията и реда за упражняване на държавен здравен контрол. Действащата редакция на нормата на чл.19, ал.1 от Наредбата, съответно на Приложение №5 към нея, което представлява образец на положително становище /в който е посочено, че становището се издава на основание чл.142, ал.5, т.7 ЗУТ/ е в сила от 17.05.2011г. Последващата норма на т.8 на чл.142, ал.5 ЗУТ е обнародвана в ДВ, бр. 32 от 2012 г., и е в сила от 24.04.2012 г. Т.е., чл.19, ал.1 от Наредбата, съответно Приложение №5 към нея, към момента на приемането и влизането им в сила не са могли да препратят към т.8 на чл.142, ал.5 ЗУТ.

Понастоящем т.7 урежда специфични изисквания към строежи, формулирани с нормативен акт, наличието на които следва да се прецени пряко от консултанта, съответно –от гл.архитект, а не относно налична документация за разрешаването им. Нормата на т.8 урежда съответствието на строежа с изискванията на влезли в сила административни актове, които са необходимо условие за разрешаване на строителството по специален закон, както и отразяване на мерките и условията от тези актове в проекта. Становище от органите на държавния здравен контрол за инвестиционен проект, издадено на основание чл.34, ал.2 от Закона за здравето, представлява именно такъв административен акт по смисъла на чл.21, ал.3 АПК, според който, индивидуален административен акт е и волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения, както и отказът да се издаде такъв документ. Липсата въобще на представено такова становище е пречка да се извърши дължимата съгласно чл. 144, ал. 1, т. 9 ЗУТ преценка по т.8 на чл.142, ал.5 ЗУТ от консултанта. С оглед горното настоящият съд приема за неоснователно възражението по касационната жалба за липса на правна връзка между нормите на чл.142, ал. 5, т.8 от ЗУТ и чл. 144, ал. 1, т.9 ЗУТ.

От доказателствата по делото е установено, че дружеството, в качеството си на консултант и въз основа на сключен с възложителя договор е извършило оценка за съответствие с основните изисквания към строежите на инвестиционен проект по чл.142, ал.6, т.2 от ЗУТ за строеж: „Медицински център със самостоятелна медико-техническа лаборатория по зъботехника“, находящ се в УПИ I, кв. 131, ПИ 57649.503.2298, [населено място], област Т., като излязло с Комплексен доклад № 2298 от 27.03.2023г. В последния било изразено становище за неприложимост на разпоредбата на чл. 142, ал. 5, т. 8 ЗУТ, поради което и оценката била извършена без да е представено положително становище от органа на държавния здравен контрол - РЗИ - Т.. Касационният съд споделя извода на въззивния, че като е изготвило Комплексен доклад № 2298/27 03 2023г. за съответствие на инвестиционния проект с основните изисквания към строежите, съгласно чл.142, ал.6, т.2 от ЗУТ за строеж: „Медицински център със самостоятелна медико-техническа лаборатория по зъботехника“, находящ се в УПИ I, кв. 131, ПИ 57649.503.2298, [населено място], област Т., без да е представено положително становище от органа на държавния здравен контрол - РЗИ - Т., „Кодас Консултинг“ ЕООД е извършило нарушение на чл.142. ал.5, т.8 от ЗУТ, вр. чл. 144, ал. 1, т. 9 от ЗУТ.

Неоснователно е възражението, че отговорност следва да носи гл. архитект, тъй като той е издал разрешение за строеж, тъй като съгласно разпоредбите на ЗУТ за всеки един участник в строителството са предвидени съответни отговорности. Отговорностите на консултанта са уредени в разпоредбата на чл. 166, ал. 1, т. 1 от ЗУТ: "Консултантът въз основа на писмен договор с възложителя извършва оценяване на съответствието на инвестиционните проекти и/или упражнява строителен надзор". Тази норма препраща към разпоредбата на чл. 142, ал. 5 от ЗУТ, където е посочено какво следва да обхваща оценката за съответствие. Именно тази вменена отговорност на консултанта, в това му качество е нарушена от касатора „Кодас Консултинг“ ЕООД.

Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са преповторени и в касационната жалба. Поради това, касационната инстанция на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63в ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение, включително и относно липсата на предпоставки за прилагане на чл.28 ЗАНН.

По изложените съображения, оспореното решение ще следва да се остави в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, XI Касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 14 от 02.01.2024 г. по АНД № 20231110213132/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

